

Arrest

nr. 58 485 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Kosovo Polje, Kosovo. U woonde daar als minderjarige steeds samen met uw moeder B. A. (6.344.887) en twee broers B. (O.V 6.344.905) en E. (O.V 6.344.917). Uw vader en twee andere broers kwamen om tijdens het gewapende conflict in Kosovo. In 2007 vluchtte u als minderjarige samen met uw moeder en broers naar België. Op 5 november 2008 vroeg uw moeder voor de eerste keer asiel aan. Op 30 september 2009 nam ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw moeder niet aannemelijk maakte de laatste jaren voor haar komst naar België in Kosovo verbleven te hebben. Deze beslissing werd op 10 februari 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar beroep bij de Raad van State werd op 18 mei 2010 verworpen. Op 15 juli 2010 vroeg uw moeder voor de tweede keer asiel aan in België. Op 26 juli

2010 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken om deze aanvraag niet in overweging te nemen. U bent ondertussen meerderjarig geworden en diende op 15 juli 2010 een asielaanvraag in eigen naam in. U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven die uw moeder in het kader van haar asielaanvraag aanhaalde, i.e. de dood van uw vader, twee broers en uw schoonzus en een incident met uw broer. U voegde hieraan toe dat u in Kosovo door onbekende gemaskerde mannen werd lastiggevallen en dat de situatie er onleefbaar is. Tevens wou men u in Kosovo Polje niet inschrijven op school. U bent niet in het bezit van identiteitsdocumenten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ik stel immers vast dat u als minderjarige met uw moeder, B. A. (O.V 6.344.887), uw land van herkomst verliet. U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven die terzake door uw moeder werden ingeroepen. In het kader van de eerste asielaanvraag van uw moeder werd een weigeringsbeslissing genomen daar zij niet aannemelijk gemaakt had de laatste jaren voor haar komst naar België daadwerkelijk in Kosovo verbleven te hebben. Aangezien u verklaarde steeds samen met uw moeder te zijn geweest kan derhalve ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft persoonlijk geen concrete feiten of elementen aangehaald die een ander licht zouden kunnen werpen op voornoemde appreciatie. Integendeel, u heeft zelf eveneens geenszins aannemelijk gemaakt de laatste jaren voor uw vertrek naar België in 2007 daadwerkelijk in Kosovo gewoond te hebben.

Zo dient te worden vastgesteld dat ook uw algemene kennis over Kosovo en over Kosovo Polje in het bijzonder beperkt is. Hoewel u verklaarde bijna uw hele leven in Kosovo Polje te hebben gewoond, kende u de Albanese benaming voor deze gemeente niet (CGVS p. 9). U verklaarde dat Kosovo Polje ook zo wordt genoemd in het Albanees (CGVS p.9). In werkelijkheid is de Albanese benaming voor Kosovo Polje "Fushë Kosovë". Tevens dient opgemerkt te worden dat u niet in het bezit bent van enige documenten die uw verblijf in Kosovo tot 2007 kunnen staven (CGVS p. 7). Bovendien weet u niet wat UNMIK (United Nations Interim Administrative Mission in Kosovo) of KFOR (Kosovo Force) zijn (CGVS p. 8), terwijl beide instellingen een cruciale rol hebben gespeeld bij de wederopbouw van het na-oorlogse Kosovo. Zo stond UNMIK tot 2008 onder andere in voor de uitreiking van identiteitsdocumenten, terwijl KFOR ondermeer de orde en veiligheid in Kosovo verzekerde. Tot slot wist u niet te vertellen wat Fidan Lahu is (CGVS, p. 9). Dit centrum voor samenwerking en integratie is een koepelorganisatie waar verschillende NGO's die opkomen voor de rechten van de minderheden samengebracht zijn en waar Roma terecht kunnen voor meerdere zaken waaronder gratis juridische advies en bijstand, informatie over onderwijs, gezondheid en de integratie van vrouwen.

U verklaarde dat u heden ten dage niet meer terug kunt keren naar Kosovo, aangezien het er nog steeds niet veilig is en u er geen school kunt lopen noch werk heeft (CGVS p. 14). Wat de veiligheidssituatie betreft dient echter te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle

etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie en erna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjiilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wat betreft uw verklaringen dat u geen school kunt lopen in Kosovo en u er geen werk heeft toont de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). In Kosovo Polje zijn er echter enkele initiatieven ondernomen inzake onderwijs, waardoor meer Roma kinderen toegang krijgen tot dit onderwijs. Er dient ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle

Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratieve dossier gevoegd.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw broers, B. B. (O.V. 6.344.905) en E. B. (O.V. 6.344.917) en uw schoonzus, I. S. (O.V. 6.344.920), heb ik reeds eerder een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 (A) 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), alsmede op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.2. Verzoeker laat na te verduidelijken welk algemeen rechtsbeginsel hij, naast de zorgvuldigheidsplicht, nog geschonden acht, zodat het middel in zoverre niet ontvankelijk is. Voorts, wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werden opgeroepen voor een gehoor, dat hij tijdens dit gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarna zijn verklaringen werden getoetst aan de landeninformatie die ter beschikking stond van de verwerende partij. Er wordt geenszins aangetoond dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

2.1.3. Elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

Artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop een beslissing inzake haar asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

2.1.4. Verzoeker houdt voor dat zijn veiligheid in het gedrang komt "omwille van zijn origine en het feit dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen". Hij wijst erop dat niet betwist wordt dat hij van Roma origine is, en dat hij aan den lijve heeft ondervonden wat het betekent om als Roma te verblijven in het voormalige Joegoslavië en meer bepaald in Kosovo. Hierop wordt geenszins geantwoord in de bestreden beslissing.

2.1.5. Verzoeker dwaalt waar hij opwerpt dat niet wordt geantwoord op de door hem aangebrachte elementen met betrekking tot de situatie van de Roma in Kosovo. In de bestreden beslissing wordt immers op zeer uitvoerige wijze, en op grond van de ter beschikking zijnde landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, gemotiveerd dat de veiligheidssituatie voor RAE (d.z. Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo objectief verbeterd is en als stabiel en kalm kan worden omschreven. Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden wordt geboden,

als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Tevens blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om verbetering te brengen in de situatie van Roma, zoals geschetst in de bestreden beslissing. De blote bewering van verzoeker dat deze bevolkingsgroep nog steeds problemen kent in Kosovo, is niet van aard om de concrete informatie in het administratief dossier en de daaruitvolgende besluitvorming in een ander daglicht te stellen en volstaat alleszins niet om een gegronde vrees voor vervolging plausibel te maken. Het eerste middel kan derhalve niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij herhaalt dat Roma in Joegoslavië en zeker in Kosovo niet gewenst zijn en er worden weggepest. Verzoeker houdt voor dat deze situatie niet veranderd is tegenover vroeger. De vele erkende vluchtelingen zijn daar het sprekend bewijs van. Thans een aanvraag weigeren op basis van tegenstrijdige verklaringen “[niet] getuigt van redelijkheid”, zo stelt hij. Hij wijt de tegenstrijdigheden aan traumatische ervaringen en aan stress en vindt het “evident” en “normaal” dat dit het geheugen kan aantasten. Het feit dat hij slachtoffer geweest is van geweldplegingen, kon de commissaris-generaal op echtheid nagaan. Ook liet de commissaris-generaal volgens hem na “de psychische toestand van verzoeker voorafgaand aan het verhoor na te zien”. Tot slot doet verzoeker nog gelden dat er een tegenstrijdigheid is in de bestreden beslissing: enerzijds wordt gesteld dat vervolgingen worden ingesteld ten aanzien van agressies op basis van een etnie, en anderzijds dat Roma geen gevaar meer lopen. Als er moet worden tussengekomen betekent dit tegelijkertijd dat er ook agressie is.

2.2.2. Voorafgaand moet worden gewezen op de volgende overwegingen in de bestreden beslissing:

“Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.”

Verzoeker kan derhalve niet volstaan met een loutere verwijzing naar het feit dat heel wat vluchtelingen uit Kosovo inmiddels erkend zijn. Alle asielaanvragen moeten immers individueel worden onderzocht, mede in het licht van de actuele situatie in het land van herkomst, waarbij de asielaanvrager voldoende elementen moet aanbrengen die de toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen verantwoorden, zoals overigens ook blijkt uit het hierboven geciteerde standpunt van het UNHCR. Verzoeker toont in ieder geval niet aan op welke wijze zijn asieldossier identiek zou zijn aan dat van erkende vluchtelingen. Voor zover hij nog aanhaalt dat alle Roma worden weggepest, kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.1.5 werd gesteld. Deze bewering is alleszins niet van aard om de daar aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontwrichten.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. In eerste instantie is de aangevochten beslissing niet -in tegenstelling tot wat verzoeker beweert- ingegeven door vaststellingen inzake tegenstrijdige verklaringen. Wél wordt verwezen naar het feit dat verzoeker zich baseert op hetzelfde asielrelaas als datgene dat door zijn moeder werd aangebracht, waarna wordt geoordeeld dat zowel verzoeker zelf als zijn moeder niet aannemelijk hadden gemaakt de laatste jaren voor hun vertrek daadwerkelijk in Kosovo te hebben gewoond. Aangezien van een asielzoeker die dienaangaande geen documenten bijbrengt, kan worden verwacht dat hij een duidelijk beeld kan schetsen van zijn verblijfplaats voor zijn vertrek naar het onthaalland wanneer het precies daar is dat de feiten die tot dat vertrek aanleiding gaven, zich zouden hebben afgespeeld, kan de Raad de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing bijtreden.

2.2.5. Voor zover verzoeker zich beroept op zijn slechte geheugen ingevolge de trauma's die zij hebben meegemaakt, blijkt enerzijds uit het gehoorverslag dat hij in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen, en anderzijds dat hij gedurende de asielprocedure geen enkel medisch attest neerlegde waaruit zijn slechte psychische toestand zou kunnen blijken. Er wordt nogmaals op gewezen dat de bewijslast ook in dit verband, in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. Het verwijt dat het Commissariaat-generaal geen voorafgaand onderzoek naar hun psychische toestand heeft gedaan, snijdt dan ook geen hout. Ook in de onderhavige procedure ligt geen begin van bewijs voor dat zou aantonen dat verzoekers psychische toestand hem ervan zou verhinderd hebben volwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn verblijfplaats voor zijn komst naar België. De bewering van verzoeker dat de bestreden beslissing is behept met een tegenstrijdigheid kan niet worden gevolgd: uit het geheel van motieven met betrekking tot de actuele situatie voor de minderheden in Kosovo blijkt dat de veiligheidssituatie over het algemeen stabiel en kalm is, dat niet meer kan worden gesproken over veralgemeend interetnisch geweld ten opzichte van de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de bescherming in het algemeen die wordt geboden -ook aan de minderheden- toereikend is. Derhalve is geenszins aangetoond dat het redelijkheidsbeginsel, dat enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301) door de verwerende partij werd veronachtzaamd.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel vraagt verzoeker in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij doet gelden dat hij daartoe nooit enige argumentatie naar voor heeft kunnen brengen en leidt daaruit een schending van de rechten van verdediging af, alsook van "het" principe van behoorlijk bestuur. Verzoeker, zo stelt hij, liep gevaar in Kosovo en het is geenszins duidelijk of hierin verandering is gekomen sinds hij hun land heeft verlaten. In ieder geval zal de situatie van de Roma zeker niet verbeterd zijn. Dat het niet duidelijk is waar hij de laatste tijd heeft verbleven is niet relevant. Bovendien blijkt uit zijn relaas wel degelijk dat hij in Kosovo verbleef. Als Roma van Kosovo verdient hij bescherming.

2.3.2. Inzake de vermeende schending van "het" principe van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat niet wordt aangetoond welk beginsel verzoekers geschonden achten, zodat dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

2.3.3. De procedure voor het CGVS is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615, RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)). Het middelonderdeel is niet gegrond.

2.3.4. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade

(RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij geen argumentatie naar voor kon brengen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Tijdens het gehoor kreeg hij de kans om al zijn asielmotieven uiteen te zetten, en verzoeker maakt niet duidelijk wat hij niet heeft kunnen vertellen tijdens dat gehoor. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de asielaanvraag, zoals dat wettelijk is voorzien, zowel in het licht van de vluchtelingenstatus als in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus werd onderzocht. De Raad, verwijzend naar de actuele toestand zoals geschetst in de bestreden beslissing en het persoonlijke asielrelaas van verzoeker, is van oordeel dat verzoeker evenmin heeft aangetoond dat hij een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Dat het irrelevant is waar hij de jaren voor zijn vertrek zou hebben verbleven, kan niet worden gevolgd: zoals reeds hiervoor werd gesteld, baseerde verzoeker zich op het asielrelaas van zijn moeder ten aanzien van wie werd vastgesteld dat zij, gelet op haar gebrek aan kennis over de situatie ter plaatse, niet aannemelijk had gemaakt dat zij aldaar had verbleven en kon ook verzoeker zelf, gezien zijn beperkte kennis, niet aantonen dat hij aldaar had verbleven. Van een asielzoeker die geen documenten voorlegt aangaande dat verblijf, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige vragen over zijn leefomgeving, in ieder geval wanneer dat de omgeving is waar zijn problemen zich hebben voorgedaan. De ongeloofwaardigheid ter zake straalt in dat geval immers af op de geloofwaardigheid van het asielrelaas in zijn geheel. De relevantie ervan is des te pertinenter, nu op grond van het administratief dossier kan worden besloten dat de actuele situatie in Kosovo niet toelaat ervan uit te gaan dat voor de minderheden alleen al op grond van hun origine een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen en de asielaanvraag op zijn individuele merites moet worden beoordeeld. In het licht van de informatie in het administratief dossier en de motieven in de bestreden beslissing is het voorts niet ernstig gewoonweg te beweren dat de situatie van de Roma zeker niet verbeterd zal zijn sedert het ogenblik dat verzoeker zijn land heeft verlaten.

2.3.5. Verzoeker voegt, tot slot, geen argumenten bij om aan te tonen dat er op heden een situatie heerst van *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en de Raad ontwaart er geen in het dossier.

2.3.6. Het derde middel is niet gegrond.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij genoegzaam en op grond van een afdoende motivering, heeft kunnen besluiten dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS